

De pijn verzachten

Het is hoog zomer, een zeer warme dag. De begraafplaats waar wij worden verwacht ligt even buiten de stad. Ik kom met de bus, anderen met de auto, en ik zie zelfs dat een draagster het hele eind gefietst heeft. Alle zes zijn wij ruim van te voren aanwezig om de plek te verkennen. Daarna gaan we op een trapje achter de urnenmuur in de zon zitten, praten wat en wachten. Op de begraafplaats, een heuvelachtig park omzoomd door rijen bomen, staat een hoog beeld van staal. Het stelt een vrouw en een man voor, die samen een schip trekken. De vroegere trekvaart ligt hier vlakbij. Mannen, vrouwen, maar ook kinderen moesten de schuiten met touwen langs het trekkpad trekken. Zwaar werk. Maar het beeld symboliseert ook het vertrekken naar een andere wereld, het hiernamaals. Rondom de voet van het beeld lopen schapen rustig te grazen.

Wij zijn in gewone kleding gekomen, dat had Nellian ons gevraagd. Iets wat je elke dag draagt. Ik zie beige, donkerblauwe, lichtbruine en lichtgele kleding om mij heen. Wij hebben geen van allen voor felle kleuren gekozen. Ook lopen we er niet te bloot bij, dat zou hier niet passen, ook niet op zo'n warme dag.

Als in de verte de kinderen aan komen fietsen, van wie wij de moeder gaan begraven, krijg ik een brok in mijn keel. Toen mijn vader overleed was ik tien jaar. Dat gemis gaat nooit helemaal over. Ik mocht niet bij zijn begrafenis zijn, want mijn familie vond mij daarvoor te jong. Ik herinner me vaag dat ik bij een vriendinnetje moest gaan spelen. Dat heb ik mijn hele leven jammer gevonden. De andere draagsters worden nu ook heel stil. De aanblik van de kinderen raakt ons allemaal. Ik ben blij dat de kist van hun moeder door ons, vrouwen in gewone kleding, gedragen gaat worden en niet door mannen in grijze pakken en zwarte hoeden. Het komt vriendelijker over. Daarom heeft Nellian ons dat gevraagd. In de hoop dat je als draagster in je daagse kleren de pijn wat zou kunnen verzachten, de pijn die de kinderen voelen, ach...wat zou dat mooi zijn.